NOORD-BRABANDER.

Dicere verum
Quid vetat? — HORATIUS.

NOMMER 81. 'S BOSCH. DONDERDAG, 7 JULIJ 1831.

Italie.

ROME.

Onder de plegtige processien, welke, gedurende het octaaf van het Heilig Sacrament, in de onderscheidene kerken dezer hoofdstad hebben plaats gehad, moet men die van *Latraneo* onder den eersten rang plaatsen, welke des zondags onder het octaaf gehouden is; en welke, wegens de goede orde en den luister aan de waardigheid van de eerste kerk der christenheid beantwoordt, en die, welke gewoonlijk op den dag van het octaaf in de St. *Pieters*-kerk gehouden wordt, en waarbij zich de vier aan deze hoofdkerk verbondene broederschappen, [illegible] seminarie van het Vaticaan, de penitentiariussen, [illegible] chapittel en de geestelijkheid van die kerk [illegible] *Odeff* droeg het H. Sacrament, hetwelk de Paus [illegible] in de hand volgde (1), hebbende aan weerszijden van zich zijnen opperhofmeester en zijnen kamermeester. Hierop volgden de kardinalen, de geheim-opper-kamerheeren; de opper-stalmeesters van den Paus droegen de stokken van den altaar-hemel of hadden flambouwen; de eerewacht en de zwitsersche wacht maakten het gevolg uit. Toen de processie in de kerk terugkeerde, gaf de officierende kardinaal den zegen, waarna de Heilige Vader na zijne residentie op het Quirinaal terugkeerde.

Engeland.

LONDEN, 3 *July*.

Wij deelen hier het besluit mede van Keizer don *Pedro*, waarbij hij eenen voogd over zijne kinderen benoemt:

»Den politieken staat van dit keizerrijk rijpelijk overwogen hebbende, ziende, dat mijne vrijwillige afstand van de kroon noodzakelijk is, en niets ter wereld verlangende dan het behoud van mijn geluk en den voorspoed van mijn land, heb ik willen gebruik maken van het regt, hetwelk de constitutie mij verleent, door, bij dit keizerlijk besluit, eenen voogd voor mijne zeer beminde en geliefde kinderen te benoemen: deze voogd zal zijn de zeer achtingswaardige en vaderlandslievende burger *Jose Bonifacio de Andrade e Silva*, mijn opregte vriend.

»*De constitutionele Keizer en altoosdurende verdediger van Brazilie.*

»Boa Vista, 5 april 1831, het tiende van de onafhankelijkheid van Brazilie.»

Brief van den Keizer aan de wetgevende vergadering om de bevestiging van bovengezegde benoeming te verzoeken.

»Doorluchtige en waardige senors, vertegenwoordigers der natie!

»Ik geef u kennis, dat ik, op den 5 dezer, gebruik makende van het regt, dat de constitutie mij geeft, tot voogd over mijne geliefde kinderen benoemd heb den achtingswaardigen *Joze Bonifacio de Andrade e Silva*, mijnen opregten vriend.

»Mijne heeren, de reden waarom ik u den tegenwoordigen niet onmiddellijk na de opening uwer zitting gezonden heb, is, dat ik vooraf mijnen vriend moest raadplegen en zijn antwoord afwachten. Mij schiet thans niets meer over, als van u de bekrachtiging dezer benoeming te verzoeken; en ik hoop dezelve te verkrijgen, overtuigd zijnde, van de diensten, welke ik aan Brazilie bewezen heb, en mij durvende vleijen, dat de doorluchtige vergadering zich beijveren zal, om de smartelijke gevoelens te verligten, welke ik ondervind, door mij van mijne kinderen en van een land, dat ik hoog acht, af te scheiden.

»Aan boord van de *Warspite*, 8 april. »PEDRO.»

Wij laten hier den afscheids-brief van den Keizer van Brazilie volgen:

»Gezien de onmogelijkheid om al mijne vrienden afzonderlijk te bezoeken, ten einde hun vaarwel te zeggen, hen te bedanken voor alles wat zij voor mij gedaan hebben en hun vergiffenis te verzoeken voor alle verongelijkingen, welke ik onwillens tegen hen mogt begaan hebben, schrijf ik dezen brief, welke, door middel van de drukpers, het doel, dat ik mij voorstel, zal vervullen.

»Ik verwijder mij naar Europa, terwijl ik de treffendste herinneringen aan mijn land, mijne kinderen en al mijne ware vrienden medeneem. De scheiding van zulke dierbare voorwerpen, zou het versteendste hart treffen; maar ik doe het voor het behoud van hun geluk, er is geen roem, die dat te boven gaat.

»Vaarwel, mijn vaderland! vaarwel, mijne vrienden! vaarwel, voor altoos!

»Aan boord van de *Warspite*, 12 april 1831. »DON PEDRO.»

Het provisioneel regentschap heeft de volgende publicatie, namens den Keizer don *Pedro II* aan de brazilianen gerigt:

»Landgenooten!

De laatste en gevaarlijkste periode van onze [illegible], welke even zoo noodzakelijk als roemrijk was, is [illegible]. De ex Keizer heeft deze hoofdstad verlaten, om naar Europa terug te keeren. Een nationaal oorlogschip zal hem tot in volle zee, ver van de braziliaansche kusten, vergezellen.

»Onze vijanden zijn zoo gering in getal en zoo zwak, dat zij niet verdienen, dat men er zich mede bezig houde. Het gouvernement zal echter, niet minder, dan als of het eene sterke en talrijke factie ware, het oog op hen houden. Maar ofschoon wij niets van den kant onzer vijanden te vreezen hebben, hebben wij echter veel van ons zelve; van onzen vaderlandschen geestdrift, van onzen ijver voor de vrijheid en het nationaal geluk, die ons de wapenen hebben in de hand gegeven, te vreezen. Ons edel gedrag en uwe gematigdheid na de overwinning, zullen ons bij alle natien der wereld, tot voorbeeld strekken. Bezwalkt dezen roem niet en gaat voort u zelven raadgevingen van wijsheid en edelmoedigheid te geven.

»Brazilië, hetwelk thans vrij is, zal geheel verschillend schijnen van dat, wat het tot heden toe geschenen heeft. De wet begint kracht onder ons te krijgen; eerbiedigt hare magt en de autoriteiten die dezelve uitoefenen. Wij zijn vrij, laten wij ook regtvaardig zijn. *Leve de braziliaansche natie! Leve de constitutie! en leve de constitutionele Keizer don* Pedro II!

(Geteekend) markies *de Caravallos*, *Nicola Perceira de Campos Verguiero*, *Francisco de Lima e Silva*, *Visconde de Guianna*.

»Op het paleis van het gouvernement, 13 april 1831.»

B E S L U I T.

»Het provisioneel regentschap besluit, in naam des Keizers:

»Art. 1. Alle braziliaansche burgers, welke, wegens staatkundige misdaden veroordeeld of vervolgd zijn, worden vrijgesteld.

»Art. 2. Alle soldaten, schuldig aan desertie, worden vrijgesproken; zij zullen zich, binnen den tijd van drie maanden, wederom bij hunne respectieve corpsen vervoegen.

»Gegeven den 2 april 1831.»

— Vrijdag heeft de Koning een groot diner gegeven ter eere van don *Pedro*, die den vorigen avond een bal heeft bijgewoond, dat bij Hunne Majest. de Koning en Koningin op het paleis van St. Jamez heeft plaats gehad.

Men zegt, dat binnen kort de Koning eenige aanzienlijke personen tot pairs van het rijk benoemen zal.

Vrijdag heeft de lord-advocaat in het huis der gemeenten eene wet voorgesteld, om in de volksvertegenwoordiging van Schotland ook eenige veranderingen te maken. Die bill is voor de eerste maal gelezen en de tweede voorlezing daarvan tegen dingsdag over acht dagen bepaald.

Morgen moet de tweede voorlezing van de bill tot hervorming van het Parlement worden voorgedragen. Men voorziet bij de gemeente wel lange en warme debatten; doch men is vrij zeker, dat het voorstel aldaar zal doorgaan.

Men verhaalt, dat vrijdag order gegeven is aan de vloot te Spithead om onder zeil te gaan.

Frankrijk.

PARIJS.

Bij den doortogt des Konings door Straatsburg, heeft Mgr. de bisschop van die stad, zijne geestelijkheid aan hem voorgesteld en hem zijne gevoelens uitgedrukt. *De godsdienst*, zeide hij tot hem, *is de vaste steun der staten, omdat hij het groote beginsel van eendragt tusschen de menschen is. Overal, waar hij gevolgd wordt, heerscht de vrede; waar dit het geval niet is,*

(1) De tegenwoordigheid van den Paus bij deze processie logenstraft de geruchten, welke men zich vermaakt had te verspreiden, dat namelijk de Heilige Vader de algemeene processie, die op den feestdag zelve te Rome gehouden werdt, niet, zoo als gewoonlijk, gevolgd had. Eenige dagbladen hadden willen veronderstellen dat Z. H. zich bij deze omstandigheid, uit vrees voor eenigen opstand, niet had durven vertoonen. Zij willen daarmede overreden, dat men te Rome niet gerust is, en dat aldaar veel ontevredenheid en gisting heerscht. De tegenwoordigheid van den Heiligen Vader bij de processie van het octaaf stoorde hun plan; zij hebben er ook niet van gesproken.

heerschen de harstogten, de bron van alle ongeregeldheden. De Koning antwoordde: *Ik bedank u voor het vertrouwen, dat gy in my stelt; ik durf zeggen, dat het niet zal worden te leur gesteld: ik zal alles doen, wat van myf zal afhangen, opdat de godsdienst geëerbiedigd worde gelyk het behoort, en dat de geestelykheid de bescherming geniete welke de wet haar verleent.* Men heeft opgemerkt, dat die vorst overal op zijne reis dezelfde taal gevoerd heeft, en wij mogen gelooven, dat de autoriteiten het zich eindelijk tot eenen pligt zullen maken om zich naar zijne bedoelingen te schikken en zoo plegtige beloften realiseren.

Belgie.

BRUSSEL, 1 *July*.

In het op den 20 junij gehouden comité generaal is niets van eenig aanbelang voorgevallen. De heer *van de Weyer* te kennen gegeven hebbende, dat hij iets gewigtigs te zeggen had, hetwelk echter door de leden geheim behoorde gehouden te worden, zoo verklaarden sommigen, dat zij niets geheim dachten te houden, waarop de heer *van de Weyer* dan ook eene wending aan zijne redevoering gaf, die haar volstrekt onbeteekenend deed worden. Eenige leden vóór en tegen de achttien artikelen (*zie ons vorig nommer*), uitmakende de door de Mogendheden voorgestelde preliminairen van een tractaat tusschen Belgie en Holland, gesproken hebbende, zoo werd eindelijk besloten, deze zaak in eene openbare zitting te behandelen.

In de zitting van den 30 is slechts een decreet, betrekkelijk de provinciale en gedeputeerde staten aangenomen.

De *Courrier* deelt mede het volgend

P R O T E S T:

Overwegende, dat, naar luid der termen van art. 1 der constitutie, het belgisch grondgebied uit de provincien Antwerpen, Braband, de Vlaanderens, Henegouwen, Luik, Luxemburg en Namen te zamengesteld is, onverhinderd de betrekkingen van Luxemburg met het duitsche bondgenootschap;

Dat de Koning, volgens art. 8, geen bezit van den troon neemt, zonder bevorens den eed afgelegd te hebben van de nationale onafhankelijkheid en de integriteit van het grondgebied te zullen handhaven;

Dat het congres, onder deze uitdrukkelijke voorwaarden, prins *Leopold* de kroon heeft aangeboden, gelijk dan ook het het eerste artikel van den 4 junij tekstueel aldus luidt: «Z. K. H. *Leopold Georges Christiaan Frederik* prins van Saksen-Coburg, wordt tot Koning der Belgen geproclameerd, onder voorwaarde van de constitutie aan te nemen, zoo als zij door het nationaal congres is gedecreteerd;»

Dat de aanneming van den prins ondergeschikt is aan voorwaarden, regtstreeks strijdig met de hierboven vermelde, dewijl, volgens deze, de voorloopige toestemming van het congres gevorderd wordt tot opofferingen, welke aan Belgie eenige gedeelten van deszelfs grondgebied zouden ontnemen.

Dat, indien het congres, hetgeen echter onmogelijk is, deszelfs mandaat uit het oog kon verliezen en zoo verre gaan kon, om in de door de vijf Mogendheden voorgestelde voorwaarden, aan welke de prins zich houdt, te stemmen, daaruit volgen zou, dat zijne verkiezing geheel nul en van onwaarde zou zijn, aangezien leden, aan het verminkte Belgie vreemd, even als of zij leden van het congres waren, daaraan deel zouden hebben genomen.

Dienvolgens protesteren de ondergeteekenden, in hunne kwaliteit van leden van het nationaal congres, plegtig tegen het in deliberatie brengen van elk voorstel, dat zou strekken om de integriteit van het grondgebied, zoo als hetzelve bij de belgische constitutie bepaald is, te schenden; zij protesteren bijzonderlijk tegen alle middellijke of onmiddellijke toetreding tot de protocollen of voorstellen, die van de conferentie te Londen zijn geëmaneerd of voortgekomen.

De ondergeteekenden volgen, met alzoo te handelen, alleen de ingeving van hun geweten en zijn overtuigd, dat zij eenen heiligen pligt vervullen.

Het tegenwoordig protest zal op het bureau van het congres worden nedergelegd, ten einde in eene openbare zitting te worden gelezen.

Gedaan te Brussel, den negen en twintigsten junij des jaars achttien honderd een en dertig.

Volgen 38 onderteekeningen, waaronder de namen der HH. *de Robaulx*, *L. Jottrand*, de beide *Gendebiens*, *Ch. de Brouckere*, *Pirson*, *Jaminé*, *Rodenbach*, *Lebègue* graaf *de Robiano* en anderen worden opgemerkt.

Van den 2.

De vice-president *van Raikem* bezet de fauteuil.

De orde van den dag brengt de discussien over den staat der onderhandelingen mede.

De heer *Ch. de Brouckere* deed een voorstel, strekkende, dat de minister zijne conclusien zou nemen overeenkomstig het decreet van den 2 junij 1831. Volgens dit decreet, moet het ministerie, vóór den 30 junij, rapport uitbrengen over de door het gouvernement, naar luid van datzelfde decreet, te openen onderhandelingen. Het ministerie heeft ons, op den 28 onderscheiden diplomatieke stukken voorgelezen, maar geen rapport gedaan, of conclusien genomen. Het ministerie alleen heeft onderhandelingen met den prins van Saksen-Coburg begonnen, het ministerie alleen kent derhalve den staat der zaken, aan het ministerie alleen komt derhalve het initiatief in deze zaak toe.

De heer *de Gerlache* stelde daarentegen voor, dat het congres dadelijk de discussien over de 18 artikelen van het voorstel der londensche conferentie zou openen.

Eindelijk deed de heer *de Secus* de vader, met eenige andere leden, onder anderen de heeren *Osy*, *van de Weyer*, graaf *d'Aerschot*, *Duval de Beaulieu*, enz., een voorstel, dat het congres zou verklaren, dat de ingezetenen der provincien, of van gedeelten van provincien, die thans tot Belgie behooren, maar, ten gevolge der onderhandelingen, onder het beheer der Hollanders zouden komen, vijf jaren lang, en alleen ten gevolge van hunne emigratie op belgischen grond, den titel van Belgen, welke zij niet zullen verloren hebben, zullen behouden en daarenboven schadeloos gesteld zullen worden voor het nadeel, dat zij door die emigratie zouden mogen lijden, en dat er, van nu af, drie millioenen voor die schadeloosstellingen zouden bestemd worden.

Het voorstel van den heer *de Brouckere* werd met 129 tegen 55 stemmen verworpen, de heer *de Gerlache* trok het zijne in en dat van den heer *Secus*, c. s., werd naar de sectien verzonden, hetzelve zal gedrukt en rondgedeeld worden.

Intusschen is, op het einde van deze zitting, besloten, dat het ministerie geene voordragt wegens de 18 voormelde artikelen zou doen, maar dat, daar dezelve eene wijziging in de grondwet meesten ten gevolge hebben, zulks uit den boezem der volksvertegenwoordigers zou moeten voortkomen.

Van den 3.

Aan de orde van den dag is de voortzetting der deliberatien van gisteren; de heer *de Brouckere* sprak tegen de voorstellen der conferentie, en eindigde zijne redevoering, waarin hij zich sterk tegen den afstand of ruiling van Maastricht en de geheele provincie Limburg verzet had, met deze woorden: «Indien het besluit der meerderheid met mijne denkwijze niet overeenkomt, moet ik mijn afscheid nemen; zoo gij een gedeelte mijner lastgevers van u afzondert, moet ik hun lot volgen. De kreet van mijn geweten strekt mij nog ten gids, nooit zal eenige zucht tot eigenbelang dien smoren.»

De heer *Lecocq* wilde de kwestie betrekkelijk den linkeroever der Schelde geadjourneerd hebben tot op den volgenden dag, dat de vijanden der Belgen hun het middel zouden in handen gegeven hebben, om zich meester daarvan te maken; ook wilde hij, bij het aannemen van dit gedeelte der preliminairen, het *statu quo* tot al de door de Belgen bezette gedeelten van Limburg uitgestrekt hebben. Hij wilde dus, dat er eene wijziging in art. 6 zou worden daargesteld; zoodanig, dat het *statu quo* zich tot Limburg zou uitstrekken en dat Venlo niet ontruimd zou worden; zonder deze wijziging zou hij zich tegen de preliminairen verklaren.

De heer *Helias d'Huddeghem* protesteerde zelfs tegen het in deliberatie nemen der 18 artikelen.

De heer *Delwarde* was van gevoelen dat het congres tot de preliminairen behoorde toe te treden.

De heer *Tieken de Terhove*, afgevaardigde uit Limburg, zou voor zijn mandaat bedanken, en zijn ontslag als lid van het congres nemen, zoo de preliminairen, welke hij als strekkende, om Belgie van een gedeelte van deszelfs grondgebied te berooven, beschouwde, werden aangenomen.

De heer *Gendebien*, de vader, zou voor de preliminairen stemmen.

De heer *Gelders* zag in de van Londen gekomen voorstellen, twee zaken: 1°. eene inconstitutionaliteit in de eerste en derde artikelen, 2°. eene bill van schadeloosstelling ten voordeele der conferentie in het geheel derzelve. Hij wist de gedachte der meerderheid niet, maar geloofde dat dezelve zoo min de oneer der natie zou willen als hij.

De heer *Beytz* was van oordeel dat het in alle gevallen raadzaam was, de preliminairen aan te nemen, maar stelde tevens voor, de aanneming er van tot de volgende voorwaarde te beperken:

«Het nationaal congres zal deszelfs toetreding tot de preliminaire voorstellen als niet geschied aanmerken, indien een vredes verdrag het gevolg en het einde daarvan niet is, en behoudt zich in dit geval voor, te verklaren, dat de aanneming er van vervallen en zonder eenige verbindende kracht is.»

Intusschen kondigde de president aan, dat er een voorstel op het bureau nedergelegd was; hij deed hetzelve lezen, en was van den volgenden inhoud.

»Het nationaal congres de voorstellen der conferentie aannemende, belast echter het gouvernement te bedingen;

»1°. Dat de inclaveringen in Holland, die bij art. 2 der voorstellen van de conferentie, erkend worden, zullen worden aangenomen als ruiling van Venlo, van het gedeelte der, door Holland, op Maastricht en andere enclaveringen in het Limburgsche, gevorderde regten, en dat, gedurende de op dat punt te maken schikkingen, geene der belgische enclaveringen ontruimd zullen worden; en

2°. dat het *statu quo* in Luxemburg, onder garantie der mogendheden bewaard zal worden, tot na den afloop der onderhandelingen over de schadeloosstelling.

(*get.*) VAN DE WEIJER.»

Na dat de heer *van de Weijer* dit zijn voorstel had ontwikkeld en na nog lange deliberatien, werd besloten dat de voorstellen der heeren *Beijtz* en *van de Weijer* onmiddellijk gedrukt en rondgedeeld zullen worden, het voorstel van heer *Beijtz* zou naar de afdeelingen worden verzonden, doch dat van den heer *van de Weijer* zou gelijktijdig met de voorname punten in deliberatie worden gebragt.

De vergadering scheidde kwartier over vijf ure. Heden worden de deliberatien voortgezet.

Van den 4.

De deliberatien van het nationaal congres, over de 18 voorgestelde preliminaire artikelen zijn, in de, op gisteren, den 3 gehouden zitting voortgezet.

In het begin dier zitting las de heer *Vilain XIIII* eenige petitien, waaronder er eene was van officieren der burgerwacht te Luik, tegen de voorstellen der conferentie protesterende.

Tot de deliberatien overgegaan zijnde, voerde de heer *de Blargnies* allereerst het woord en besloot zijne redevoering met te zeggen, dat hij tegen het in deliberatie brengen der 18 voorstellen van de conferentie protesteerde, overtuigd zijnde, dat eene natie, welke vrij en onafhankelijk wilde zijn, zich [illegible] of onvermogen, om naar eigen dunk te handelen, door het heilig verbond kon doen opleggen.

De graaf *F. de Merode* zeide, dat hij, in de vorige zitting, veel tegen de ministers had hooren inbrengen, waaruit hij dan op nieuw had begrepen, dat noch de vorige ministers, noch de tegenwoordige onfeilbaar waren; hij had daarenboven uit de in die zitting gehoudene deliberatien geleerd, dat de heer *Lebeau* ongelijk had gehad met de conferentie bij den romanschrijver *Walter Scott* te vergelijken, maar wegens de belangen des lands was hij geen haarbreed wijzer geworden. Het was hem overigens hard geweest, een lid te hooren zeggen, dat hij, ingeval van het aannemen der artikelen, op eigen gezag, de fransche driekleurige vlag zou opsteken.

De heer *Pirson*, welke zich dit gezegde aantrok, antwoordde, dat hij van geene fransche driekleurige vlag had gesproken, maar gezegd had, dat hij de vlag van 1790 daar zou opsteken, waar hij het regt er toe had, en dat een iegelijk weet, dat de vlag van 1790 de fransche vlag niet is; daarna betoogde de heer *de Brouckere*, dat de aanneming der artikelen van de conferentie dadelijk regeringloosheid zou ten gevolge hebben.

Vervolgens vatte de heer *Deleusa* het woord op en betoogde, dat alleen de oorlog het land redden kon, want dat door het voeren van oorlog een iegelijk te vrede gesteld zou zijn. Dit was, volgens den spreker, eene der groote ontdekkingen van de eeuw. « Zijt gij ongelukkig? aldus eindigde hij, voert den oorlog. Hebt gij honger, dorst, voert den oorlog. Eertijds zeide een geneesheer tot de zieken, neemt pillen; thans zou hij zeggen, voert den oorlog. Kortom de oorlog is een algemeen geneesmiddel.»

De heer *Rogier* vorderde de voorlezing van art. 40 van het reglement van orde, waarbij de vrijheid der deliberatien, de onafhankelijkheid en waardigheid der nationale vertegenwoordiging worden gewaarborgd en wilde dit artikel oogenblikkelijk toegepast hebben.

De president dit artikel hebbende doen lezen, spraken nog de heeren *Jottrand* tegen de aanneming van de voorstellen en de heer *Devaux* daar voor, waarna de vergadering, omstreeks 5 ure, scheidde en zich tot den volgenden dag adjourneerde.

— 84 leden van het congres, hebben zich doen inschrijven, om over de preliminairen der conferentie het woord te voeren. Men mag alzoo veilig vaststellen, dat de discussien daarover nog wel eenige dagen zullen voortduren.

Nederlanden.

's HERTOGENBOSCH, 6 *July*.

PROVINCIALE STATEN.

Op gisteren hebben de algemeene staten dezer provincie hunne jaarlijksche bijeenkomen begonnen; naar men verzekert, zijn al de leden opgekomen.

Wij hebben niet vernomen, wat in die vergadering is voorgevallen; men spreekt er van, dat dezelve spoedig en nog deze week zullen scheiden.

— Z. Exc. de luitenant-generaal *de Kok* heeft Middelburg verlaten en deszelfs tijdelijk hoofdkwartier te Axel gevestigd. Op de voorposten te Axel blijft het rustig; intusschen houdt de toevoer van paarden, caissons, kanonnen, wapenen en verdere krijgsbehoeften naar het 4de en 5de district van Zeeland aan; onze positie en militaire magt in die streken worden dagelijks sterker, en men is thans in staat om elken vijandelijken aanval waar die mogt beproefd worden, met kracht te keeren.

— Men meldt uit 's Gravenhage van den 4, het volgende:

Z. Exc. de baron *van Wessemberg*, oostenrijks gezant bij de londensche conferentie, bevindt zich almog in deze residentie; doch zijn vertrek schijnt op morgen bepaald te zijn. Naar men verzekert zal Z. Exc., 's Konings antwoord op de laatste aan Z. M. voorgedragene achttien vredes-voorwaarden, naar Londen overbrengen.

— In het *Journal de la Haye* van gisteren leest men het volgende:

«Het gerucht loopt op dit oogenblik, dat het congres, in de zitting van den 2 julij, de 18 artikelen met eene meerderheid van 129 tegen 55 stemmen zou hebben aangenomen; indien het waar is, dat dit gerucht in 's Hage geloopen heeft, dan is het volstrekt valsch; immers, in de zitting van den 3 dezer, waren de beraadslagingen over die artikelen niet afgeloopen en zouden in de volgende vergadering worden voortgezet; wij kunnen alzoo deze geruchten tegenspreken.»

. . ., 5 julij 1831.

Bij het kort overzigt van den staat van 's rijks financien over den jare 1831 en over de wijze om in de behoeften te voorzien, heb ik uw vorig nommer gezegd, dat deze behoeften voor dit loopende jaar bij de wet van den 13 junij op eene somme van 87,350,000 gulden zijn vastgesteld, en dat ter bestrijding voor dezelve zijn bestemd geworden:

1.° Het berekend voordeelig saldo van 1830 ad 11,885,000 gulden.

2.° De berekende gewone en buitengewone ontvangst over 1830 tot ongeveer 34,900,000 gulden.

3.° De opbrengst der geldleening bij de wet van 13 april vastgesteld a 42,000,000 gulden, die onder de korting van vijf ten honderd maar ongeveer 40 millioen zou hebben opgebragt.

Wanneer men de veronderstelling aanneemt, dat [illegible] kende tijden, door het gouvernement geene meerdere gelden zullen zijn aangevraagd, dan die dringend noodzakelijk zijn geoordeeld, en dat bij de staten-generaal ook geene andere zullen zijn toegestaan, dan moet men het daarvoor houden, dat, aangezien in de geldleening van den 13 april maar voor de helft is ingeteekend of deel genomen, het te kort voor dit loopende jaar nog 21 a 22 millioen zal bedragen, terwijl het, tot vinding van dit te kort is, dat bij de wet van den 28 junij de geldleening tot eene somme van 23 millioen weder is geopend.

Ik zal niets opmerken nopens de uitbreiding van gezegde leening tot een bedrag van 38 millioen, ten einde uit dit meerdere de schatkist-biljetten te vernietigen, omdat het niet te veronderstellen is, dat de deelneming zelfs tot de eerste sommen van 23 millioen zal beloopen; doch uit het bepaalde dezer uitreiding blijkt nog nader, dat het wezenlijk te kort voor den loopenden dienst op 22 a 23 millioen is blijven geschat worden.

Gaarne wil ik toestemmen, indien er slechts voor 10 a 12 millioen zal worden ingeteekend, dat dan vooreerst de gedwongene geldleening geen voortgang zal hebben, en dat men in dat geval, in afwachting of de zaken met Belgie spoedig en voordeelig mogen geschikt worden; of wel door eene vertraging in de te doene betalingen, men het zal trachten te bewerken, om met 1 januarij 1832, zonder nieuwe financiële maatregelen te bereiken, ten einde alzoo van de verpligting bij art. 14 der wet van den 13 april aangegaan, om de uitgegeven renversalen als gereed geld te ontvangen, te worden ontslagen; doch dit een en ander zal veel van het gelukkig of ongelukkig noodlot, dat over ons rijk beschoren is, afhangen.

Bij de wet zelve is zulks eenigzins verondersteld, want, indien de gedwongene leening ten uitvoer moet gebragt worden, is de opbrengst daarvan maar op 28 a 30 millioen berekend en alzoo slechts 9 a 10 millioen meerder dan het bedrag der uitgegeven renversalen, die als gereed geld daarin zullen worden betaald.

Zonder over eene aanmoediging aan nederlandsch ingezetenen uit te weiden, om, zoo veel mogelijk, tot leeniging van 's rijks behoeften, door deelneming in de leening bijdragen te doen, zal ik alsnu tot het onderzoek overgaan, in hoeverre ieders belang in het bijzonder vordert, om in de opengestelde vrijwillige leening deel te nemen.

Ten dien einde zal vooreerst noodig zijn eene vergelijking te maken, tusschen de voordeelen, die aan de deelnemers bij de wet van den 13 april en bij die van den 28 junij zijn toegestaan. Deze zijn oppervlakkig gering en bepalen zich hoofdzakelijk tot het *één ten honderd*, dat bij art. 14 van eerstgemelde wet voor de renversalen is verzekerd, en door welke waarde de aandeelen maar werkelijk tot 94 ten honderd zijn uitgegeven, terwijl die der laatste leening op 95 ten honderd zijn bepaald.

Het verschil van de termijnen van fournissementen is van geen aanbelang, de meeste deelnemers in de eerste leening hebben in eens afbetaald, onder genot van een ⅓ ten honderd in de maand, welk voordeel aan de tweede leening ook is toegestaan.

De bevoegdheid bij art. 4 der wet van den 28 junij, aan de deelnemers toegekend, om de storting in renversalen tegen *één ten honderd* te doen, kan geen voordeel opleveren, aangezien dat papier reeds eenen hoogeren coers heeft. — Van meer aanbelang was de toekenning bij art. 6 der wet van den 13 april, om van de bewijzen van betaling bij voorschot, volgens de wet van den [illegible] april uitgegeven, [illegible] mijnen gebruik te maken. Het is waar, dat dezelfde bevoegdheid aan de deelnemers in de laatste leening is toegekend; doch vermits van die bewijzen reeds drie vierde gedeelten zullen ge-

bruikt en gedort zijn, is het voordeel daarop merkelijk verminderd.

En eindelijk was het vooruitzigt voor de deelnemers in de eerste leening, daar het alstoen toch algemeen verondersteld werd, dat de leening niet zoude volkomen, veel gunstiger om tot grooter voordeel van de renversalen gebruik te maken, dan tegenwoordig, nu men heeft ondervonden, dat men de bedoeling heeft, en het mogelijke zal aanwenden, om eene gedwongene leening voor te komen, en welk voordeel, als het ware, aan de eerste deelnemers is afgekocht of te goed gedaan, door aan hunne renversalen eene waarde van *tien ten honderd* bij de alsnu opengestelde leening te geven, hetgeen de deelnemers in de tweede leening nimmer kunnen genieten, aangezien, volgens art. 2 der wet aan hen geene bewijzen, die met de renversalen in zeker opzigt gelijk staan, zullen worden afgegeven, dan, ingeval de verpligte leening ten uitvoer zal gelegd worden.

Uit een en ander blijkt dus, dat de voordeelen, die aan de deelnemers in de vrijwillige leening van den 28 junij veel minder zijn, dan die aan de deelnemers in de eerste leening waren toegekend.

Maar nu blijft de beantwoording der vraag nog over, wat een ieder, nu de zaken tot die hoogte gekomen zijn, behoort te doen om zich bij eene eventuele gedwongene leening tegen de meeste nadeelen te waarborgen?

Bij eene gedwongene leening, zoo als dezelve bij de wet van den 28 junij reeds is vastgesteld, zullen aan de daarin belastingschuldigen schuldbrieven tegen vier ten honderd worden afgegeven. — Aan deze schuldbrieven kan men geene hoogere waarde toekennen dan zestig ten honderd, doordien dezelve bij art. 23 der wet, op die waarde als het ware bij gunst worden berekend.

Indien men zeker was, dat er nog in den loop van dit jaar eene gedwongene leening zoude worden geheven, doch tegen welker uitvoering men schijnt terug te deinzen, en die men zoo mogelijk zal trachten voor te komen, ja, dan vorderde een ieders belang ook in deze leening deel te nemen, maar ingeval het gouvernement dezelve zal kunnen voorkomen, hetzij door eene aanzienlijke deelneming in de nu opengestelde leening, waardoor de gang van zaken dragende kan worden gehouden, hetzij door eene spoedige schikking der verschillen met Belgie, wanneer door deze dadelijk deszelfs aandeel in 's rijks interessen over een en een half jaar, verschenen 1 januarij en 1 julij 1831 en 1 januarij 1832, moet worden bijgedragen, of op welke andere wijze ook, dan kan men berekenen, dat de deelnemers een verlies van 14 a 15 ten honderd, volgens den tegenwoordigen cours der effecten, zullen ondergaan, doch welk verlies 40 en meer ten honderd kan bedragen, indien men zonder deelneming of aankoop van renversalen, bij de uitvoering der gedwongene leening in gereed geld in dezelve zal moeten betalen.

De kans staat dus tusschen een verlies van 40 of 15 ten honderd, bij de al of niet ten uitvoer legging van de gedwongene leening; gaat de gedwongene leening door, dan kunnen diegenen die zich door deelneming in de vrijwillige leening niet gewaarborgd hebben, een verlies van 40 ten honderd ondergaan, hetwelk zich anders tot ongeveer 15 ten honderd kan bepalen.

Intusschen blijft er naar mijn inzien nog eene andere wijze over om zich tegen meerder verlies te waarborgen of om zich in een of ander geval ten voordeeligste te dekken; namelijk door het aankoopen van renversalen, die thans tot 14 a 15 ten honderd te bekomen zijn.

Wenschelijk ware het, dat men in tijds werd bekend met het bedrag, waarvoor men in de gedwongene leening zal worden aangeslagen, of dat men ten naastenbij kon berekenen, in welke klasse van art. 12 der wet van den 28 junij men zal vallen, dan kon men opmaken voor hoe veel men in de leening diende deel te nemen, of voor hoe veel men renversalen behoorde aan te koopen, zonder dat is het in het duister schermen. Doch verondersteld, dat men voor duizend gulden zal worden aangeslagen, en men verkiest zich ten deze door deelneming in de vrijwillige leening te dekken, dan behoort men voor een geheel aandeel in te teekenen, waarvoor men moet betalen 950 gulden, het zij in gereed geld, of in renversalen of kwitantien van voorschot, coupons, enz.

Men bekomt voor deze betaling eenen schuldbrief groot 1000 gulden a 6 ten honderd, en ingeval de gedwongene leening ten uitvoer werd gelegd, nog daarenboven voor 1000 gulden aan bewijzen om in die leening gebruikt te worden.

Indien men dezen schuldbrief wil verkoopen, dan zal men daarvoor tegen den tegenwoordigen cours 810 gulden terug ontvangen en alzoo een verlies ondergaan van 140 gulden, waarvoor men echter de bewijzen kan bewaren die, indien, zoo als voor gezegd is, de gedwongene leening ten uitvoer werd gelegd, afgegeven zullen worden.

Wanneer men daarentegen 1000 gulden aan renversalen koopt, dan zullen deze ook 140 a 150 gulden kosten.

Een van beide zal nu wel zeker zijn, of wel in de vrijwillige leening wordt voor zoodanig een bedrag ingeteekend, dat de gedwongene leening kan achterwege blijven, of wel deze leening zal spoedig worden ten uitvoer gelegd. In het laatste geval staan de renversalen van de eerste, met de bewijzen van de tweede leening gelijk, door beide kunnen de aanslagen in de gedwongene leening betaald worden; het onderscheid ten deze is, dat men bij de deelneming in de vrijwillige leening een voorschot van 950 gulden moet doen, hetwelk een ieder niet zal gelegen komen; dat men, indien men den bekomen schuldbrief niet dadelijk wil verkoopen, de kans kan ondergaan van eene rijzing of daling der 6 pCts schuldbrieven; terwijl men, door den aankoop van renversalen, in eens af 140 a 150 gulden zal betalen.

Indien het eerste veronderstelde zal plaats hebben, en dat door eene ruime uitrekening, de gedwongene leening kan worden voorgekomen, dan bekomen de deelnemers geene bewijzen en ondergaan het verlies, dat de bekomen schuldbrieven minder dan 95 ten honderd waard zijn, hetwelk thans volgens de beurs prijs te Amsterdam, 140 gulden zal beloopen; terwijl de aankoopers van renversalen dezelve altijd tegen 10 of 9½ ten honderd aan de deelnemers in de vrijwillige leening zullen kunnen overdoen, voor wien dezelve 10 ten honderd waardig zijn, zoo dat in dat geval hun verlies slechts 50 à 60 gulden voor de 1000 gulden renversalen kan bedragen.

De kans-rekening staat dus ten voordeele van de koopers der renversalen, al moest ook daarvoor 16 a 18 ten honderd betaald worden, en ongetwijfeld zullen dezelve rijzen of dalen in evenredigheid dat in de vrijwillige leening voor veel of weinig zal worden deel genomen en verder naar den prijs van de 6 pCts schuldbrieven op de beurs te Amsterdam. — Voor diegenen evenwel, die gelden op de binnelandsche fondsen wil beleggen, kan eene deelneming in de vrijwillige leening mogelijk voordeeliger uitkomen, dit hangt af van het meerder of minder vertrouwen, dat men aan 's rijks effecten hecht.

De voornoemde berekening op eene ronde somme van 1000 gulden gemaakt zijnde, spreekt het van zelve dat de verbonding ten deze op alle andere sommen kan en behoort te worden overgebragt.

Door de mededeeling van deze mijne gevoelens durf ik vertrouwen dat aan velen uwer lezers geen ondienst zal worden gedaan.

Uw bestendige Lezer.

BEKENDMAKINGEN.

137 *** KOMMISSIE EN WISSEL KANTOOR TE *TILBURG*.

Wij Ondergeteekenden annonceren, dat wij te *Tilburg* hebben opgerigt een KOMMISSIE- EN WISSEL-KANTOOR, onder de firma van *VAN HAM en COMP.*, en dat wij ons dus belasten met den In- en Verkoop van EFFECTEN, binnen- en buitenlandsche OBLIGATIEN en SCHATKIST-BILLETTEN, met het inkasseren, bezorgen en uitbetalen van WISSELS, COUPONS en BANKBILLETTEN, met het beleggen en uitzetten van GELDEN, met het wisselen en verwisselen van alle MUNTSPECIEN, en voorts met alles, wat dat vak medebrengt. Wij hopen ons met het vertrouwen onzer geëerde Stad- en Landgenooten vereerd te zien, en zullen ons beijveren onze inrigting op den duur te doen bloeijen.

VAN HAM et COMP.

BEURSPRIJS DER EFFECTEN.

AMSTERDAM *den 4 July.*

					gebl.
NEDERL.	Werkel. Schuld. . . à 2 1/2 pCt.		37 1/4 à 38 1/4		37 7/8
———	Uitgestelde dito.		1/4 à 13/16		
———	Kansbiljetten . . . . f		13 3/4 à [illegible]		13 7/8
———	Schatk. bilj., groote		83 3/4 à 84 1/2		83 1/2
———	Dito kleine à f 100		90 1/4 à 92		92
———	Dito, dito à » 150		à		94
———	Recepis., geldl. 1830 à 5 pCt.		73 à 73 3/4		73 1/4
———	Vrijwillige Geldleening. » 6	»	81 à 82		
———	Amortisatie-Syndikaat. » 4 1/2	»	61 1/4 à 61 3/4		61 5/8
———	Dito, dito » 3 1/2	»	51 1/4 à 51 3/4		50
———	Anticipatie-billet. 1831. » 6	»	96 1/4 à 96 3/4		96 1/4
———	Handel-Maatschappij . » 4 1/2	»	à		
FRANKRIJK.	Ins. op het gr. boek » 3	»	59 3/4 à 60 3/16		59 1/2
———	Certifikaten van dito . » 5	»	à		
RUSLAND	Bij *Hope* en C. . . . » 5	»	88 3/4 à 89 1/4		88 1/4
———	Bij dezelfde 1828 en 29 » »	»	88 à 88 1/2		88 1/2
SPANJE	Cert. van insch. gr. boek » »	»	à		
———	dezelfde te Amsterdam » »	»	42 à 42 1/2		42 1/4
ENGELAND	geconsolideerde . . » 3	»	82 1/4 à 82 3/4		82 5/8
NAPELS.	Certificaten				

'sHERTOGENBOSCH, bij de GEBROEDERS LANGENHUYSEN, drukkers en uitgevers.